

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 24.04.1987, sp. zn. 1 Tz 8/87, ECLI:CZ:NS:1987:1.TZ.8.1987.1

Číslo: 33/1988

Právní věta: Odvolací soud je povinen zabývat se také dílčím útokem pokračujícího trestného činu, který byl spáchán před vyhlášením rozhodnutí soudu prvního stupně, třebaže útok vyšel najevo až v řízení před odvolacím soudem.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 24.04.1987

Spisová značka: 1 Tz 8/87

Číslo rozhodnutí: 33

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Předmět řízení

Předpisy: 141/1961 Sb. § 220 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 33

Odvolací soud je povinen zabývat se také dílčím útokem pokračujícího trestného činu, který byl spáchán před vyhlášením rozhodnutí soudu prvního stupně, třebaže útok vyšel najevo až v řízení před odvolacím soudem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 24. 4. 1987 sp. zn. [1 Tz 8/87.](#))

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR Nejvyšší soud ČSR zrušil usnesení krajského soudu v Praze z 18. 11. 1986 sp. zn. 7 To 553/86 a rozsudek okresního soudu Praha-východ z 10. 10. 1986 sp. zn. 2 T 350/86. Okresnímu soudu Praha-východ přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem okresního soudu Praha-východ z 10. října 1986 byl obviněný M. M. uznán vinným trestným činem podvodu podle § 250 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b) tr. zák. a přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 7 písm. c) zák. č. 150/1969 Sb. Za tento trestný čin a přečin byl obviněnému uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody, ochranný dohled, ochranné protialkoholní léčení ústavní formou. Dále rozhodl okresní soud o uplatněných nárocích na náhradu

škody.

Podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil se obviněný trestné činnosti tak, že od měsíce prosince 1985 do svého zadržení 24. července 1986 převážně ve svém bydlišti v Jirnech, okr. Praha-východ, nebo na svém pracovišti v Ústavu hematologie a krevní transfúze v Praze 2 pod nepravdivými záminkami vylákal od svých spoluobčanů a spolupracovníků celkem v patnácti případech různé peněžní částky a získal tak ke škodě těchto osob částku 38 600,- Kčs.

V době od 24. června 1986 do svého zadržení 24. července 1986 neplnil povinnost vyplývající pro něj z ochranného dohledu, který mu byl uložen rozsudkem okresního soudu Praha-východ ze dne 23. února 1983 sp. zn. 2 T 76/83 ve spojení s rozsudkem krajského soudu v Praze sp. zn. 8 To 163/83 ze dne 23. února 1984 na dobu jednoho roku, a to tím, že se nejméně v devíti případech nehlásil k výkonu ochranného dohledu na obvodním oddělení SNB Praha-východ, jak mu bylo v rámci ochranného dohledu uloženo.

Proti rozsudku okresního soudu Praha-východ z 10. 10. 1986 podali včas odvolání obviněný i okresní prokurátor pro Prahu-východ. Krajský soud v Praze projednal odvolání ve veřejném zasedání a rozhodl tak, že podle § 258 odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř. částečně zrušil napadený rozsudek, a to ve výroku o uložení ochranného dohledu a rozhodnutí o uložení tohoto ochranného opatření vyhradil pro veřejné zasedání soudu prvního stupně (§ 230 odst. 2 tr. ř.).

Proti usnesení krajského soudu v Praze podal ministr spravedlnosti ČSR ve lhůtě uvedené v § 272 tr. ř. stížnost pro porušení zákona v neprospěch obviněného M. M. Namítl především, že krajský soud nepostupoval důsledně podle § 220 odst. 1 tr. ř., pokud se nezabýval oznámením R. P. ze 14. října 1986, podle kterého 8. prosince 1985 půjčil si obviněný od ní pod záminkou opravy auta částku 1800,- Kčs a 7. prosince 1985 pod záminkou koupě materiálu v souvislosti s opravou v bytě dcery oznamovatelky částku 400,- Kčs. Protože jde o další útok trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b) tr. zák., pro který okresní soud Praha-východ uznal obviněného vinným, byl odvolací soud povinen vyčerpat ve svém rozhodnutí celý skutek; povinností soudu bylo prověřit podle § 254 odst. 1 tr. ř. oprávněnost oznámení, popřípadě za tímto účelem učinit procesně přesné a vystihující rozhodnutí.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle § 267 odst. 1 tr. ř. správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a shledal, že zákon byl porušen.

Dne 14. října 1986, tedy již po vyhlášení rozsudku soudu prvního stupně, oznámila poškozená R. P. tomuto soudu, že ve dnech 7. a 8. prosince 1985 na ní obviněný pod nepravdivými záminkami vylákal jednak částku 400,- Kčs, jednak další částku 1800,- Kčs. Vzhledem k časové souvislosti mezi tímto jednáním a odsouzenou částí trestné činnosti, k stejné skutkové podstatě a stejnému způsobu provedení je zřejmé, že jde o součást jediného pokračujícího trestného činu podvodu podle § 250 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a), b) tr. zák., pro který byl obviněný uznán vinným rozsudkem okresního soudu Praha-východ. Krajský soud v Praze se však uvedeným útokem nezabýval. Nesplnil tedy svou přezkoumnou povinnost ve smyslu § 254 odst. 1 tr. ř. a navíc nedostal v této souvislosti povinnosti, kterou mu ukládá ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř.

Podle § 220 odst. 1 tr. ř. může soud rozhodnout jen o skutku, který je uveden v obžalobním návrhu. Skutek, který je předmětem obžaloby, je soud však povinen vyčerpat v celé šíři a zabývat se všemi jeho stránkami, které jsou právně relevantní. Pokračování v trestném činu se považuje za jeden skutek a jeden trestný čin. Při pokračování v trestné činnosti se nic nemění na totožnosti skutku, jestliže na rozdíl od jeho časového vymezení v obžalobě se stíhané protiprávní jednání zkrátí, prodlouží nebo posune, přičemž doba trvání takového deliktu končí vyhlášením rozhodnutí soudu prvního stupně (srov. č. 5/76, 41/72, 45/73 sb. rozh. tr.). Povinnost vyčerpat žalovaný skutek v celé

šíří se vztahuje i na odvolací soud. Krajský soud v Praze byl povinen ve veřejném zasedání k oznámenému útoku vyslechnout obviněného, popř. vyslechnout i svědkyni. R. P. a po náležitém zhodnocení těchto a popřípadě dalších důkazů rozhodnout. V takovém případě je třeba postupovat podle § 259 odst. 1 tr. ř. a vrátit věc soudu prvního stupně, aby o věci znovu rozhodl s přihlédnutím i k té části trestné činnosti, která vyšla nově najevo, popřípadě vrátit věc až prokurátorovi k došetření (§ 260 tr. ř.).